

Arrest

nr. 345 418 van 23 april 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 21 mei 2025 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 juli 2025 met referentnummer 129731.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. CINARDO, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 november 2024 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 mei 2025 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"[...] in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 08.12.2021 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Op 30.03.2022 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dit VIB kennelijk ongegrond. Betrokkene diende tegen deze beslissing geen schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) waardoor zijn VIB met de beslissing van het CGVS werd afgesloten.

De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 4 maanden – was zeker ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Bovendien geeft het feit dat er een zekere behandelingsperiode is aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij omwille van ernstige problemen, waardoor zijn fysieke vrijheid en integriteit dreigden te worden aangetast, zijn geboorteland is ontvlucht. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat betrokkene omwille van ernstige problemen, waardoor zijn fysieke vrijheid en integriteit dreigden te worden aangetast, zijn geboorteland is ontvlucht, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft; betrokkene verklaart dat hij reeds 3 jaar bij zijn familie in Luik zou verblijven. Ter staving van deze bewering legt betrokkene twee kopieën van een verblijfstitel voor. Echter, betrokkene bewijst hiermee de familie- of verwantschapsband niet. Immers, het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bijgevolg kan een schending van art. 8 EVRM, voor wat betreft de bewering dat betrokkene familie heeft in België, niet vastgesteld worden. Volledigheidshalve dient er overigens ook opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geen breuk van de (eventuele) familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Verder stelt betrokkene dat art. 8 EVRM ook het recht om relaties met andere personen te ontwikkelen beschermt en in dat kader beweert hij dat hij sociale bindingen heeft met België. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt dat hij in België daadwerkelijk sociale relaties heeft opgebouwd. Indien betrokkene toch daadwerkelijk sociale relaties zou hebben opgebouwd, toont hij alsnog niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Tot slot, voor wat betreft de bewering dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zijn momentele legale verblijfssituatie zou verliezen alsook zijn werk, dient er vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene, bij indiening van onderhavige aanvraag, helemaal niet beschikte over een legaal verblijf. Wat de tewerkstelling betreft; ook hier legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat hij daadwerkelijk tewerkgesteld was of is.

Verder beweert betrokkene dat hij in zijn land van herkomst niets meer heeft en niet beschikt over de bestaansmiddelen of huisvesting om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf. Hieromtrent dient er vooreerst opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers bijna 20 jaar in Albanië en zijn verblijf in België en (eventuele) opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Vervolgens blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene op

18.06.2024 vrijwillig terugkeerde naar Albanië. De vaststelling dat betrokkene zich terug op het Belgisch grondgebied bevond, blijkt uit een woonstcontrole, uitgevoerd door de politie op 17.09.2024. Gedurende de periode van 18.06.2024 tot minstens 17.09.2024 moet betrokkene toch een verblijfplaats hebben gehad in Albanië én moet hij ook over bestaansmiddelen hebben beschikt. Bovendien is betrokkene meerderjarig en toont hij niet aan dat hij in zijn land van herkomst niet zou kunnen tewerkgesteld worden om alzo de nodige financiële middelen te verwerven om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Volledigheidshalve dient er tenslotte op gewezen te worden dat bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking komt voor een vrijwillige terugkeer. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Mede hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben en geen bestaansmiddelen of huisvesting zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst ook naar art. 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16.12.2008. Echter, zoals eveneens blijkt uit een arrest van de RVV, nr. 270321 van 24.03.2022, een bepaling uit een richtlijn heeft slechts rechtstreekse werking indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de hierin bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel. Overeenkomstig art. 79, lid 2 van het VWEU, heeft de Terugkeerrichtlijn tot doel om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, teruggezonden kunnen worden (HvJ 5 juni 2014, C- 146/14 PPU, pt. 38 en 87, Mahdi). Artikel 6.4 van deze richtlijn verplicht Lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 89, Mahdi), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Uit de bewoordingen van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn volgt duidelijk dat lidstaten te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen "kunnen" beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. Het betreft hier een zogenaamde "kan" bepaling die niet mag worden beschouwd als een rechtsregel die op duidelijke en onvoorwaardelijke wijze rechten toekent aan illegaal verblijvende derdelanders zonder dat verdere nationale wetgeving vereist is, noch kan in deze bepaling een automatische en rechtstreekse verplichting in hoofde van lidstaten tot het regulariseren van illegaal verblijf worden gelezen.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich eveneens op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2021 in België verblijft en dat hij zich goed kan behelpen in het Frans) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. Eveneens op 21 mei 2025 treft de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

"[...] wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

[...]

Binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

[...]

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 18.06.2024 vrijwillig is teruggekeerd naar Albanië. Op 17.09.2024 werd aan de hand van een woonstcontrole, uitgevoerd door de politie, vastgesteld dat betrokkene zich opnieuw in België bevond. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene ondertussen het grondgebied opnieuw verlaten heeft en bijgevolg is de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen ruimschoots overschreden.

[...]

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft die in België zouden verblijven.

Het gezins- en familieleven : in de aanvraag art. 9bis beweert betrokkene dat hij inwoont bij zijn "familie", doch hij bewijst de familieband niet. Het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Volledigheidshalve dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

De gezondheidstoestand : noch uit het administratief dossier, noch uit de aanvraag art. 9bis blijkt dat betrokkene medische problemen zou hebben.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

[...]

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2 Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, werpt verzoeker op:

"Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 8 E.V.R.M. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."

Hij betoogt als volgt:

"Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed”

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

“Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In verband met artikel 9.3 van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat ten eerste het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd is op grond van artikel 7, alinea 1, 2°: verzoeker verblijft als vreemdeling die vrijgesteld is van visumplicht in het rijk terwijl de maximale duur van 90 dagen is overschreden.

Dat verzoeker in het Rijk verblijft in overschrijding van de wettelijk bepaald termijn volgt uit het feit dat hij in afwachting was van de behandeling van zijn lopende procedure.

Dat op dit punt de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat zij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoeker en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

Dat de bestreden beslissing geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

*De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.
Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.*

Ten tweede beperkt de bestreden beslissing zich door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2° lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

Dat verwerende partij stelt dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Dat verwerende partij dit echter veronderstelt zonder enig onderzoek gedaan te hebben. Dat hij een tijd België heeft verlaten, toont niet aan dat hij wel een netwerk zou hebben in zijn land van herkomst.

De elementen van integratie zouden geen uitzonderlijke omstandigheid zijn en enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden. Deze integratie is echter zeer belangrijk en vormt wel degelijk een element in de bepaling van het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid. Dat onvoldoende rekening is gehouden met de integratie van verzoeker.

Dat verzoeker sinds 2021 voornamelijk in België is blijven wonen en hier heeft verbleven.

Dat de lange verblijfsduur van verzoeker in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoeker niet kan verwachten dat hij na zovele jaren nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Dat verzoeker de nadruk wilt leggen op vaste rechtspraak die noopt tot een diepgaand onderzoek van de nauwe banden en meer bepaald op het arrest van de RvV van 29 oktober 2007 waarin werd beslist dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. In deze zaak werd namelijk geen rekening gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettig verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode. De RvV heeft echter beslist dat deze

manier van handelen door het DVZ, waarbij geen rekening wordt gehouden met de volledige duurtijd dat verzoeker zich op het grondgebied heeft bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat de jaren van onwettig verblijf eveneens door de DVZ dienen in overweging genomen te worden bij de beoordeling. Dit arrest toont aan dat de DVZ bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale binden met België.

Dat dit niet is gebeurd.

Dat uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek mag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling.

Dat de loutere vaststelling dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor zijn lange, illegale verblijf niet volstaat en dat verwerende partij eveneens dient te onderzoeken of verzoeker door toedoen van zijn langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Dat in het geval dat dit onderzoek niet is gebeurd, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft beslist in arrest nr. 245 117 dd. 30/11/2020 dat dit een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht is.

Dat verwerende partij gelet op het bovenstaande toegeeft onvoldoende onderzoek gedaan te hebben gedaan naar de specifieke situatie van verzoeker, Dat dit heel makkelijk te controleren is. Dat dit niet is gebeurd en de beslissing bijgevolg onvoldoende gemotiveerd is.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THUS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bevat geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat zowel de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot regularisatie als het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient, rekening houdend met de gevestigde rechtspraak, een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De "fair balance"-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

Dat verwerende partij niet motiveert waarom er geen toepassing gemaakt kan worden van artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG.

Dat op basis van de schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden".

2.2. Verzoeker zet in het betoog ter ondersteuning van het eerste middel niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM schenden.

Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering zoals opgelegd door de formele motiveringsplicht die ligt besloten in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat de eerste bestreden beslissing zich ertoe beperkt te stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die maken dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. De Raad wijst er echter op dat verweerder duidelijk niet louter stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Er wordt immers in detail toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke wijze weergegeven en op een individuele wijze besproken, met inbegrip van het door verzoeker ingeroepen artikel 6.4. van de richtlijn 2008/115/EG. Verzoekers andersluidende kritiek voor wat betreft voormelde bepaling mist manifest feitelijke grondslag.

De voormelde bepalingen inzake de formele motiveringsplicht vereisen niet dat verweerder in de eerste bestreden beslissing een proportionele afweging moet maken tussen het particulier belang en het openbaar belang, waarbij aandacht moet worden besteed aan de “ongemakken” die de toepassing van de wet met zich meebrengen. Evenmin moet er een belangenafweging plaatsvinden tussen “de gevolgen en het beoogde doel”. Wel moet in de motivering van de eerste bestreden beslissing tot uiting komen waarom de door verzoeker concreet aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit is in casu het geval.

Beide bestreden beslissingen doen meer dan enkel te verwijzen naar het wetsartikel. Verzoekers andersluidend betoog mist manifest feitelijke grondslag.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet. De ruime theoretische beschouwingen inzake deze plicht die figureren in het verzoekschrift alsook de overtuiging dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd, kunnen bezwaarlijk leiden tot een andere conclusie. Het loutere aanvoelen van verzoeker dat de bestreden beslissingen onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeven en dat de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is, maakt niet dat de formele motiveringsplicht werd geschonden.

De inhoudelijke kritiek die verzoeker levert, wordt behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit

rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indien bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.6. Verzoeker is van oordeel dat verweerder *“geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoeker en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen”*, maar hij concretiseert niet met welke situatie en elementen verweerder geen rekening heeft gehouden toen hij de bestreden beslissingen trof.

2.7. In de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen:

“Verder beweert betrokkene dat hij in zijn land van herkomst niets meer heeft en niet beschikt over de bestaansmiddelen of huisvesting om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf. Hieromtrent dient er vooreerst opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers bijna 20 jaar in Albanië en zijn verblijf in België en (eventuele) opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”

2.8. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet achten dat verweerder uit het gegeven dat verzoeker bijna 20 jaar in Albanië heeft verbleven, afleidt dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, moet verweerder geen bijkomend onderzoek gaan verrichten in Albanië naar het bestaan van een netwerk voor verzoeker. Het komt immers aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging toe om zelf aan te tonen dat hij aldaar niet over een netwerk beschikt als hij dit wenst aan te halen als een buitengewone omstandigheid. Dit alles nog daargelaten de vraag of van een 24-jarige gezonde man bij een terugkeer naar het land van oorsprong om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen en de uitkomst ervan af te wachten, niet mag worden verwacht dat deze zelf in staat is om zonder netwerk van vrienden of familie zijn verblijf aldaar te regelen.

2.9. In de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen:

“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2021 in België verblijft en dat hij zich goed kan behelpen in het Frans) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24

oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Deze overwegingen zijn deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. Verzoeker toont niet aan dat hierover anders moet worden geoordeeld door te benadrukken dat hij sinds 2021 “voornamelijk” in België is blijven wonen en hier heeft verbleven. Evenmin kan hij de geciteerde passage onderuit halen door zijn overtuiging te ventileren dat integratie “echter zeer belangrijk” is en “wel degelijk” een element is “in de bepaling van het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid.” Verzoeker gaat er met zijn betoog bovendien aan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen: “Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt dat hij in België daadwerkelijk sociale relaties heeft opgebouwd.”

Evenmin wordt aan de geciteerde passage afbreuk gedaan door verzoekers overtuiging, “Dat de lange verblijfsduur van verzoeker in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoeker niet kan verwachten dat hij na zovele jaren nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.” Verweerder dient geen enkele garantie op terugkeer te verschaffen. De Raad stipt hierbij aan dat elke aanvraag om machtiging tot verblijf die wordt ingediend op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet gepaard gaat met een ruime discretionaire bevoegdheid van verweerder zodat er uiteraard geen enkele garantie bestaat dat verzoekers aanvraag zal uitmonden in een machtiging tot verblijf.

Evenmin wordt de geciteerde passage ontkracht door verzoekers algemene verwijzing naar een arrest van de Raad van 29 oktober 2007, waarvan zelfs geen arrestnummer wordt gegeven. Alleszins, mocht er een arrest van die datum bestaan dat zou hebben gesteld dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettige verblijfsperiode, komt het aan verzoeker toe om aan te tonen dat zijn situatie te vergelijken valt met de situatie waarop het betrokken arrest betrekking heeft, quod non in casu.

Uit de geciteerde passage blijkt duidelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangevoerde duur van het verblijf, integratie en “sociale bindingen”. Het is niet omdat verweerder ze op een gemotiveerde wijze niet weerhoudt als een buitengewone omstandigheid, dat hij er geen rekening mee heeft gehouden.

2.10. In de eerste bestreden beslissing kan niet worden gelezen dat verzoeker “zelf verantwoordelijk is voor zijn lange illegale verblijf”, zodat kritiek op deze vermelding, waarbij onder meer wordt verwezen naar een arrest van de Raad van 30 november 2020, niet dienstig is. Voor de volledigheid voegt de Raad er opnieuw aan toe dat het aan verzoeker toekomt om aan te tonen dat zijn situatie te vergelijken valt met de situatie waarop het betrokken arrest betrekking heeft, quod non in casu.

2.11. Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing werpt verzoeker op dat hij in het Rijk verblijft in overschrijding van de wettelijk bepaalde termijn “omdat hij in afwachting was van de behandeling van zijn lopende procedure”. De Raad ziet niet in en verzoeker verduidelijkt ook niet welke lopende procedure verweerder zou verhinderen om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en de feitelijke vaststellingen in dit verband. Voor zover moet worden begrepen dat verzoeker hiermee doelt op de 9 bis-procedure, heeft deze procedure geen enkele invloed op de verblijfsstatus en verhindert zij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten dus niet.

2.12. De Raad besluit dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat verweerder bij het treffen van de bestreden beslissingen niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen of dat dit strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers theoretische beschouwingen over de formele en de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht alsook zijn overtuiging dat de bestreden beslissingen niet deugen, kunnen niet leiden tot een ander oordeel.

Het eerste middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.13. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, werpt verzoeker op:

“Schending van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”.

Hij betoogt als volgt:

“Dat verzoeker in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 3 en 8 E.V.R.M.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...”

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd,

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :

- 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Dat verzoeker verscheidene banden heeft opgebouwd met verschillende mensen.

Dat verzoeker in Luik verblijft bij familie.

Dat het begrip ‘privé-leven’ meer omvat dan de relaties met nauwe familie. Dat het gaat om het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen en dat deze relaties zelfs van zakelijke aard kunnen zijn. Dat het EHRM reeds aanvaard heeft dat het hebben van sociale of zakelijke contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (EHRM, 25 september 2001 P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk; EHRM, 7 augustus 1996, Chorfi t. België, TVR 1997, nr. 3; EHRM, 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland). Dat kan gesteld worden dat deze rechtspraak van het EHRM nog niet voldoende is binnengedrongen in de Belgische rechtsorde (P. DE HERT, “Vreemdelingen, artikel 8 EVRM en de Raad van State. De rechtspraak onder de loep” TVR 2002 n°3).

Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 EVRM, een Europees grondwettelijk principe.

Verwerende partij schendt zodus haar motiveringsplicht en artikel 8 EVRM en toont hiermee aan dat zij geen grondig onderzoek heeft gedaan naar de concrete situatie van verzoeker.

Dat verzoeker reeds geruime tijd in België verblijft.

Dat verwerende partij stelt dat een terugkeer naar land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. Dat verzoeker echter wel verschillende maanden zou moeten terugkeren naar land van herkomst. Dat dit niet proportioneel is.

Dat zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familielevens van verzoeker.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 EVRM door geen rekening te houden met de toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Dat verzoeker wenst te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot haar sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familielevens van verzoeker daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoeker terug naar land van herkomst dient te gaan in schending met art. 8 EVRM.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden”.

2.14. In de tweede bestreden beslissing, die een terugkeerbesluit is en dus geen verwijderings- of uitwijzingsbesluit, wordt een afweging gemaakt in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling verplicht verweerder om rekening te houden met het belang van het kind, de gezondheidssituatie en het gezins- en familielevens, quod in casu. Verzoeker toont niet in concreto aan dat de gedane afwegingen strijdig zijn met artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst er hierbij nog op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verweerder niet verplicht om rekening te houden met het privéleven.

2.15. Alleszins kan de tweede bestreden beslissing niet los gezien worden van de eerste bestreden beslissing waarmee zij gepaard gaat. Deze beslissing houdt in dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ontwikkeld die hem toelaten de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen, wat inhoudt dat hij het land moet verlaten en elders een aanvraag om verblijfsmachtiging moet indienen. Hierin kan worden gelezen: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft; betrokkene verklaart dat hij reeds 3 jaar bij zijn familie in Luik zou verblijven. Ter staving van deze bewering legt betrokkene twee kopieën van een verblijfstitel voor. Echter, betrokkene bewijst hiermee de familie- of verwantschapsband niet. Immers, het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bijgevolg kan een schending van art. 8 EVRM, voor wat betreft de bewering dat betrokkene familie heeft in*

België, niet vastgesteld worden. Volledigheidshalve dient er overigens ook opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geen breuk van de (eventuele) familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Verder stelt betrokkene dat art. 8 EVRM ook het recht om relaties met andere personen te ontwikkelen beschermt en in dat kader beweert hij dat hij sociale bindingen heeft met België. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt dat hij in België daadwerkelijk sociale relaties heeft opgebouwd. Indien betrokkene toch daadwerkelijk sociale relaties zou hebben opgebouwd, toont hij alsnog niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Tot slot, voor wat betreft de bewering dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zijn momentele legale verblijfssituatie zou verliezen alsook zijn werk, dient er vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene, bij indiening van onderhavige aanvraag, helemaal niet beschikte over een legaal verblijf. Wat de tewerkstelling betreft; ook hier legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat hij daadwerkelijk tewerkgesteld was of is.”

2.16. Uit deze beslissing blijkt dus dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met en heeft gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verweerder is van oordeel dat met het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van familieleden, de familie- of verwantschapsband met hen waarop verzoeker zich beroept niet is aangetoond. Door opnieuw louter te verwijzen naar het feit dat hij bij familie verblijft in Luik, kan verzoeker voormelde afweging niet aan het wankelen brengen. Verder is verweerder van oordeel dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt dat hij in België daadwerkelijk sociale relaties heeft opgebouwd en dat alleszins niet wordt aangetoond dat ze vallen onder artikel 8 van het EVRM. Door erop te wijzen dat hij sedert geruime tijd in België woont en verscheidene banden heeft opgebouwd met verschillende mensen, doet verzoeker geen afbreuk aan deze beoordeling.

2.17. Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van juni 2020 dat besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België en dat handelt over een vreemdeling die gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties had opgebouwd, is dit manifest niet verzoekers situatie zodat zijn verwijzing naar dit arrest niet dienstig is.

2.18. Uit de geciteerde overwegingen blijkt duidelijk dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met en heeft gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Waar verzoeker opwerpt dat geen rekening werd gehouden met zijn *“familiale toestand”* is het niet omdat verweerder deze op een gemotiveerde wijze niet weerhoudt, dat hij er geen rekening heeft mee gehouden.

2.19. Het is duidelijk dat verzoeker zijn privébelangen wil laten primeren op de vervulling van het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het buitenland, maar hij gaat eraan voorbij dat dit een wettelijke verplichting is, neergelegd in artikel 9, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Hiervan kan worden afgeweken in geval van buitengewone omstandigheden, waarvan in casu echter geen sprake is

2.20. Verzoekers overtuiging dat de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM schenden in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht omdat ze op disproportionele, kennelijke onredelijke en onzorgvuldige wijze afbreuk doen aan zijn gezins- en privéleven, noch zijn theoretische beschouwingen over deze verdragsbepaling waarbij hij in fine nog andere registers opentrekt die niet nader uiteengezet worden (*“of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals net gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatie-beginsel”*) kunnen leiden tot een ander oordeel.

Het tweede middel is ongegrond.

2.21. In wat kan worden beschouwd als een derde middel, werpt verzoeker op: *“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel”*.

Hij betoogt als volgt:

“Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

(R.v.St. n° 82.301 van 20/09/1999, RvV n° 43.735 van 25/05/2010, RvV n° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoeker na jaren van verblijf alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt.

Dat gelet op dit lange verblijf, zijn integratie en de aangehaalde middelen van verzoeker niet kan verwacht worden dat hij terugkeert naar zijn land om zijn situatie te regulariseren.

Dat omwille van de behandelingsduur van zijn aanvraag er een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd opzichtens verzoeker.

Dat het redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoeker de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat hij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dienen te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.22. De behandeling van aanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet gebonden aan enige tijdlimiet. In casu blijkt dat de behandeling van verzoekers aanvraag alleszins slechts een zestal maanden in beslag heeft genomen. De Raad kan bijgevolg de redenering van verzoeker “*Dat omwille van de behandelingsduur van zijn aanvraag er een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd opzichtens verzoeker*” niet volgen.

2.28. Verzoekers stelling dat het niet redelijk voorkomt om hem na jaren verblijf alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, is niet meer dan zijn eigen kijk op zijn zaak maar hiermee toont hij niet aan dat verweerder op een kennelijk onredelijke wijze is te werk gegaan bij het treffen van de bestreden beslissingen. Waar verzoeker verwijst naar zijn lang verblijf en integratie, kan worden verwezen naar de bespreking van de voorgaande middelen.

2.23. De thans gevoerde beroepsprocedure heeft wettelijk gezien geen schorsende werking. Het is dus niet aan de Raad om verzoekers vraag te gaan beoordelen om ondertussen “gedoogd” te worden tot de afwikkeling ervan. De Raad ziet alleszins niet in hoe dit betoog erop kan wijzen dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. EKKA